

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-36/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Kristine Senjak Krunić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Nele Petrović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja [...], kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva [...], protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 87950783661, radi izvršenja rješenja, na sjednici vijeća održanoj 2. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje o prisilnom izvršenju Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-07/26-01/01, URBROJ: 37605-3-26-05 od 23. siječnja 2026.

II. Nalaže se tuženiku da u roku 60 dana od dana dostave ove presude nadoknadi tužitelju troškove upravnog spora u iznosu od 1.250,00 € sa zakonskim zateznim kamatama koje teku, ako tuženik dobrovoljno ne plati trošak u određenom roku, od dana donošenja odluke o troškovima do isplate.

Obrazloženje

- Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da tužitelj nije postupio po točki II. rješenja inspektora elektroničkih komunikacija, KLASA: UP/I-344-07/24-01/10, URBROJ: 376-05-3-24-08 od 8. svibnja 2024. (točka I. izreke), odgovornoj osobi izriče se upravna mjera u iznosu od 8.000 € i nalaže dostaviti inspektoru dokaz o izvršenoj uplati (točka II. izreke), određuje se dodatni rok za ispunjenje naložene obveze, uz upozorenje na izricanje nove novčane kazne u većem iznosu ako tužitelj ne postupi po naloženoj mjeri (točke III. i IV. izreke).
- Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu, u kojoj navodi da za prisilno izvršenje nisu ispunjene pretpostavke. Naime, rješenjem tuženika od 8. svibnja 2024., u točki I., utvrđuje se da je tužitelj prekršio odredbe članka 8. Pravilnika o svjetlovodnim distribucijskim mrežama ("Narodne novine", broj: 57/14.-dalje u tekstu: Pravilnik/14), jer je postavljao svjetlovodne distribucijske mreže prije isteka roka od 60 dana od dana objave namjere postavljanja SDM-a, dok je

točkom II. izreke tužitelju naloženo da sva buduća postavljanja svjetlovodnih distribucijskih mreža uskladi s odredbama Pravilnika/14 odnosno s propisima o postavljanju svjetlovodnih distribucijskih mreža.

Iz navedenog je razvidno da je tužitelju naloženo uskladiti s odredbama relevantnih propisa svoja buduća postupanja, dakle, nalog se odnosio isključivo na radnje koje će eventualno biti poduzete nakon donošenja tog rješenja, zbog čega nisu ispunjeni uvjeti za donošenje rješenja o prisilnom izvršenju. Međutim, nakon donošenja navedenog rješenja, tužitelj na području Općine Nedelišće nije obavljao radove postavljanja svjetlovodne distribucijske mreže, već su svi radovi vezani uz postavljanje predmetne mreže poduzeti prije donošenja tog rješenja. Naime, na području Nedelišća postavljena su tri distribucijska čvora s namjerom izgradnje triju svjetlovodnih distribucijskih mreža, ali ni jedna od njih nije izgrađena u planiranom opsegu zbog izmjene pravilnika HEP-a iz 2019., kojom je ukinuta mogućnost postavljanja svjetlovodnih kabela na stupove s neizoliranim vodičima. S obzirom na izmijenjene tehničke i sigurnosne uvjete, kao i zbog nemogućnosti postizanja sporazuma s jedinicom lokalne samouprave u pogledu uređenja imovinsko-pravnih odnosa potrebnih za eventualnu izgradnju podzemne mreže, nakon donošenja rješenja od 8. svibnja 2024., tužitelj objektivno nije bio u mogućnosti nastaviti s izvođenjem radova na predmetnoj svjetlovodnoj distribucijskoj mreži te je dana 4. studenoga 2025. obavijestio Općinu Nedelišće da trajno odustaje od daljnjih pregovora vezanih za realizaciju projekta. Sve navedeno je razvidno i iz radnih naloga prema kojima su posljednji radovi vezani uz izgradnju ove mreže poduzeti 2. travnja 2024. godine. Unatoč tomu, tuženik je donio osporeno rješenje i izrekao novčanu kaznu, čime je institut prisilnog izvršenja primijenio u situaciji u kojoj nije bio ispunjen uvjet sadržan u nalogu izvršnog upravnog akta, jer se predmetni nalog odnosio isključivo na buduća postupanja. Fotografije na koje upućuje tuženik ne prikazuju izvođenje radova, već telekomunikacijske ormare koji su na toj lokaciji postavljeni prije donošenja rješenja od 8. svibnja 2024. U odnosu na sve projekte i radove poduzete nakon donošenja rješenja od 8. svibnja 2024., tužitelj ističe da je uredno i pravodobno objavljivao svoju namjeru postavljanja svjetlovodnih distribucijskih mreža postupajući u cijelosti sukladno važećem regulatornom okviru i nalogima tuženika, slijedom čega proizlazi da nakon donošenja rješenja od 8. svibnja 2024., tužitelj nije bez prethodne objave namjere postavljanja poduzimao radnje postavljanja svjetlovodne distribucijske mreže na području Općine Nedelišće niti je na bilo koji način postupao protivno obvezi iz točke II. osporenog rješenja. Nastavno tužitelj upire na neodređenost naloga sadržanog u rješenju od 8. svibnja 2024., koji ne predstavlja individualizirani činidbeni nalog podoban za prisilno izvršenje, već se svodi na opći zahtjev da tužitelj u svom budućem poslovanju postupa sukladno važećem pravnom okviru. Smatra da predmet prisilnog izvršenja može biti isključivo konkretna, određena i dospjela obveza utvrđena izvršnim upravnim aktom, koja je po svojoj naravi podobna za izvršenje, a što osporeno rješenje ne sadrži. Na kraju, tužitelj napominje da podnošenje upravne tužbe nema suspenzivni učinak, zbog čega je dana 5. veljače 2026. izvršio uplatu novčanog iznosa od 8.000 € u korist državnog proračuna, iako smatra da nisu bile ispunjene pretpostavke za donošenje osporenog rješenja pa ujedno podnosi zahtjev za povrat plaćenog novčanog iznosa. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže poništiti osporeno rješenje, naložiti tuženiku povrat uplaćenog iznosa te naknadu troškova ovog upravnog spora uvećanih za zakonske zatezne kamate, sve u iskazanim iznosima.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene razloge paušalnim i promašenim, jer su pretpostavke za donošenje osporavanog rješenja ispunjene. Ističe da je osporeno rješenje doneseno u postupku inspekcijskog nadzora radi

nepostupanja tužitelja u skladu s odredbama Pravilnika o svjetlovodnim distribucijskim mrežama ("Narodne novine", broj: 63/24. - dalje u tekstu: Pravilnik/24). Drži odlučnom činjenicu da je tužitelj gradio svjetlovodne distribucijske mreže na području Općine Nedelišće bez objava namjere gradnje, čime su prekršene odredbe Pravilnika/24, kao i izvršno rješenje od 8. svibnja 2024., a što tužitelj sam priznaje. Propusti tužitelja prilikom planiranja, projektiranja i gradnje nisu opravdanje za nepostupanje po općim i posebnim propisima koji nameću određene uvjete gradnje. Dodaje da je upravo tužitelj u svom očitovanju od 2. siječnja 2026., naveo da postavlja tri svjetlovodne distribucijske mreže na području Nedelišća, da je bio u uvjerenju kako je tuženik upoznat s namjerom i obuhvatom izgradnje te da stoga nije smatrao potrebnim provoditi zasebnu objavu namjere gradnje sukladno Pravilniku/24. U odnosu na navod o neodređenosti naloga iz rješenja od 8. svibnja 2024., ističe da to rješenje ne može biti predmet ovog upravnog spora, u kojem je tužba podnesena protiv rješenja o prisilnom izvršenju. Zaključno, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev, bez održavanja usmene rasprave.

4. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 36/24. i 39/26.-odluka USRH – dalje u tekstu: ZUS), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti očitovao podneskom od 5. svibnja 2026., navodeći da ostaje u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva te da je, iznimno, suglasan da sud donese odluku bez održavanja usmene rasprave, ukoliko ocijeni da je već na temelju priloženih dokaza moguće utvrditi nezakonitost osporenog rješenja.
5. Tužbeni zahtjev je osnovan.
6. Ocjenjujući zakonitost rješenja tuženika u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu, sukladno članku 47. stavku 1. ZUS-a, sud nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da je tuženik osporenim rješenjem povrijedio zakon na štetu tužitelja zbog pogrešne primjene materijalnog prava.
7. Naime, iz podataka sveza spisa razvidno je da je točkom II. izreke rješenja tuženika od 8. svibnja 2024., tužitelju naloženo da sva buduća postavljanja svjetlovodnih distribucijskih mreža uskladi s odredbama Pravilnika/14, pod prijetnjom prisilnog izvršenja tog rješenja izricanjem novčane kazne odgovornoj osobi u iznosu od 8.000 €.
8. Tuženik osporenim rješenjem o prisilnom izvršenju utvrđuje da tužitelj nije postupio po naloženoj obvezi, ali pritom takvo utvrđenje temelji na odredbi članka 9. Pravilnika/24, iako je navedeni Pravilnik stupio na snagu 1. lipnja 2024., dakle, nakon donošenja rješenja od 8. svibnja 2024. (ovdje izvršnog naslova), a koje rješenje je doneseno primjenom odredaba Pravilnika/14. Stoga ovaj Sud, već samo iz tog razloga, osporeno rješenje nalazi nezakonitim, jer u postupku prisilnog izvršenja nije moguće primjenjivati propise temeljem kojih izvršnim aktom nije ni naložena obveza.
9. Nadalje, iako je navedeni razlog dostatan za poništavanje osporenog rješenja, Sud nalazi osnovanim i tužbene prigovore o neodređenosti naloga sadržanog u rješenju od 8. svibnja 2024., a kojim se tužitelju naređuje usklađenje budućih postavljanja svjetlovodnih distribucijskih mreža s odredbama Pravilnika/14 odnosno s propisima o postavljanju tih mreža. Takva naredba, kojom se na općenit način nalaže postupanje u skladu s odredbama Pravilnika/14, a bez navođenja konkretne odredbe te bez jasnog određenja koje radnje treba provesti u postupku izvršenja u cilju usklađivanja postupanja tužitelja s Pravilnikom/14,

ima za posljedicu da je, i po ocjeni ovoga Suda, izreka tog rješenja nejasna i neodređena.

10. Naime, javnopravna tijela ne mogu strankama rješenjem nalagati obveze na način da izvršenje tog rješenja zavisi od nastupanja naknadnih neizvjesnih i neodređenih okolnosti, jer u takvom slučaju doneseno rješenje ne bi bilo uopće moguće izvršiti. Stoga u izreci rješenja nije dostatno pozvati se na odredbe zakona/pravilnika koje se imaju primijeniti, već se u okviru propisanog konkretnim odredbama mjerodavnog propisa, mora jasno i određeno navesti na koji način/koje radove ili radnje je stranka, kao obveznik izvršenja, dužna poduzeti u cilju izvršenja naređene mjere, što je ovdje izostalo.
11. Kraj takvog stanja stvari, ovaj Sud je tužbeni zahtjev tužitelja usvojio te je poništio osporeno rješenje, jer nije na zakonu utemeljeno.
12. Kako je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu, to, sukladno odredbama članka 144. i članka 147. stavka 1. ZUS-a, ovaj Sud smatra opravdanim izdatkom trošak zastupanja po odvjetniku, koji se sastoji od troška sastava tužbe u zatraženom iznosu od 1.000 €, što uvećano za PDV iznosi 1.250 €, sve temeljem Tbr. 27. točke 1. alineje 2., Tbr. 46. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23.), zbog čega je navedeni zahtjev valjalo usvojiti i obvezati tuženika na isplatu dosuđenog iznosa.
13. U odnosu na zahtjev tužitelja za povrat plaćenog novčanog iznosa, napominje se da o takvom zahtjevu nije ovlašten odlučivati ovaj Sud, već se s tim u vezi tužitelj ima pravo obratiti tuženiku, sukladno odredbi članka 147. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09. i 110/21.).
14. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 117. stavka 1. i članka 148. stavka 4. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 2. lipnja 2026.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić